

Arrest

nr. 267 278 van 26 januari 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. ILUNGA TSHIBANGU
Gulden Vlieslaan 67/9
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 september 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 oktober 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat B. ILUNGA TSHIBANGU verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 september 2021 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Brakel op 14/09/2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer:
Naam: [A.d.F.]
Voornaam: [R.]
[...]
Nationaliteit: Brazilië

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
 - tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*
- uiterlijk op 14/09/2021.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldige inreisstempel en niet van een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene verklaart dat hij een vriendin in Brussel heeft maar geeft geen naam mee. Het blijft dus louter bij een blote bewering. Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1 ° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert."

2. Over de rechtspleging

Waar verzoeker vraagt om het ingestelde beroep te behandelen in de Franse taal, dient er op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze wordt geregeld door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat is voorzien in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 107*) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen dienen te worden behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging wordt gevorderd. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging wordt gevorderd, zijn immers steeds afkomstig van overheden die zijn onderworpen aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (*Les Nouvelles, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250*). Gelet op het voorgaande en het feit dat bestreden beslissing door het bestuur, conform de bepalingen van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, werd genomen in het Nederlands, dient de Raad de Nederlandse taal als proceduretaal te hanteren.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van *“het algemeen beginsel van goed bestuur”*.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

“En ce que, première branche, le requérant trouve que la partie adverse viole les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs, en ce sens qu'elle a pris sa décision sans tenir compte du fait qu'il avait introduit en date du 20/01/2021 (voir la pièce 2), c'est-à-dire avant la prise de l'acte attaqué, une demande d'autorisation de séjour de plus de trois mois basée sur l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 susmentionnée ;

Qu'il a ainsi invoqué dans sa requête initiale (voir la pièce 2) du 20/01/2021 (point 3, p. 3) des circonstances exceptionnelles qui l'ont poussé à introduire sa demande à partir du territoire belge ;

Que concernant en particulier la définition des circonstances exceptionnelles, le requérant a souligné dans sa requête initiale la jurisprudence suivante « le conseil d'Etat considère depuis longtemps, dans une autre jurisprudence constante, que pour admettre ou refuser la voie exceptionnelle prévue à l'article 9 bis de la loi du 15/12/1980, une règle de bonne administration exige que l'autorité apprécie la proportionnalité entre d'une part, le but et les effets de la démarche administrative prescrite par l'alinéa 2 de l'article 9 et d'autre part, sa praticabilité plus ou moins aisée dans les cas individuels » ;

Qu'il ne paraît pas que la partie adverse ait tenu compte dans le dossier administratif de la demande d'autorisation de séjour introduite par le requérant et en cours de traitement;

Qu'en ne tenant pas compte de cette requête initiale du 20/01/2021, la partie adverse motive mal sa décision et viole ainsi la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs, en ce sens que son article 3 dispose que « La motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate » ;

Que la décision querellée paraît ainsi disproportionnée ;

Qu'en effet, il apparaît des motifs de la décision que la partie adverse ne motive cet ordre de quitter le territoire que sur la base de l'article 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15/12/1980 susmentionnée ;

Que pourtant, l'article 7 de la loi du 15/12/1980 susmentionnée ne constitue qu'une mesure de polie et à cet égard, la partie adverse ne motive pas amplement sa décision en se limitant à des déclarations de principe et stéréotypées du style ;

Que dans son arrêt n°178815 du 30/11/2016, le CCE a eu à préciser qu'« Il résulte de ce qui précède que si la partie défenderesse doit, dans certains cas déterminés à l'article 7 de la loi du 15 décembre

1980, délivrer un ordre de quitter le territoire, à tout ressortissant d'un pays tiers se trouvant sur le territoire belge en séjour irrégulier, cette obligation ne doit pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes circonstances. Ainsi, le caractère irrégulier du séjour ne saurait suffire à lui seul à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs, notamment liés à la violation des droits fondamentaux garantis par les articles 3 et 8 de la CEDH soient également pris en compte, en manière telle que la partie défenderesse n'est pas dépourvue en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation. Partant, le requérant justifie d'un intérêt à obtenir l'annulation du second acte attaqué dans la mesure où la partie défenderesse ne peut se prévaloir d'une compétence entièrement liée lorsqu'elle délivre un ordre de quitter le territoire sur la base de l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 » CCE, arrêt n°178815 du 30./11/2016, pp. 3-4 ;

Que l'exécution de l'OQT querellé pouvant intervenir à n'importe quel moment, ladite exécution fera que le présent recours du requérant ne réponde pas à la définition du droit à un recours effectif tel que prescrit par l'article 13 de la CEDH ;

Qu'en effet, s'agissant d'une procédure qui n'est pas de plein contentieux comme en matière d'asile, le requérant ne peut prétendre en l'espèce à une procédure qui suspende l'acte attaqué jusqu'à ce que Votre juridiction puisse se prononcer sur le fond de l'affaire, ce qui constitue une violation de l'article 13 de la CEDH susévoquée,

En ce que, seconde branche

Que l'article 74/13 de la loi du 15/12/1980 susmentionnée dispose que : « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné » ;

Que la partie adverse n'a tenu compte avant de prendre l'attaqué ni de la durée du séjour ininterrompu en Belgique depuis le 05/04/2019 du requérant, ni de la vie familiale et du contrat de travail qu'il a vanté ; Qu'il a tenté de régulariser son séjour en Belgique à travers la demande actuelle pendant auprès de l'office des étrangers (pièce 2) ;

Qu'il est donc inexact de la part de la partie adverse d'affirmer qu'il ne l'a pas fait ;

Qu'en agissant de la sorte, la partie adverse viole également le principe de bonne administration, principe qui exige de tenir compte de tous les éléments de la cause avant de prendre sa décision ;”.

3.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geeft duidelijk de determinerende motieven weer op basis waarvan dit bevel werd gegeven. Zo wordt melding gemaakt van de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens worden de feitelijke overwegingen vermeld. Zo wordt toegelicht dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn de vereiste binnenkomstdocumenten en hij met name niet in bezit is van een geldig paspoort met geldige inreis-stempel en van een geldige verblijfstitel. Hierbij wordt ook gemotiveerd waarom de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet in strijd is met de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Zo wordt toegelicht dat verzoeker weliswaar verklaarde een vriendin te hebben in Brussel, maar hij geen naam opgaf en dit in wezen niet meer betreft dan een loutere bewering. Een werkelijk gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM blijkt hiermee volgens verweerder niet. Verder motiveert verweerder dat verzoeker verklaart geen medische problemen te hebben. Vervolgens wordt gesteld dat verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan met toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet en omwille van een risico op onderduiken. Hierbij wordt melding gemaakt van de toegepaste criteria om dit risico vast te stellen zoals deze wettelijk zijn bepaald en de concrete redenen waarom verweerder van mening is dat gelet op deze criteria er in het geval van verzoeker effectief sprake is van een risico op onderduiken.

Gelet op wat voorafgaat, kan verzoeker niet overtuigen dat het bestreden bevel niet concreet zou zijn gemotiveerd en evenmin dat er slechts sprake zou zijn van stereotiepe motieven. Ten overvloede dient bovendien te worden geduoid dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen

of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. In zoverre verzoeker wijst op een hangende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt verwezen naar de verdere bespreking van het middel, waaruit blijkt dat verzoeker bij verweerder geenszins een dergelijke aanvraag hangende had.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

3.2.2. Waar verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.2.3. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden in eerste instantie onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”.

Verzoeker betwist het motief niet dat hij in België verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten, met name dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldige inreisstempel en evenmin van een geldige verblijfstitel, en dat hem bijgevolg met toepassing van voormelde wetsebepaling bevel kon worden gegeven om het grondgebied te verlaten.

Uit artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet volgt bovendien dat verweerder in beginsel verplicht is tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (*“moet”*) in de bedoelde situatie, al geldt dit *“[o]nverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*.

Verzoeker voert weliswaar de schending aan van artikel 13 van het EVRM, maar dit artikel kan – gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel – niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoeker voert evenwel nergens aan dat enige andere bepaling van dit Verdrag volgens hem wordt miskend, zodat niet blijkt dat hij dienstig de schending van artikel 13 van het EVRM kan aanvoeren. Hij geeft niet aan de beoordeling in het bestreden bevel te betwisten dat de afgifte van dit bevel niet in strijd is met de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Verzoeker toont niet aan dat hem onterecht bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

3.2.4. Verzoeker betoogt dat verweerder rekening had moeten houden met een door hem in januari 2021 ingediende verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en met de hierin ingeroepen buitengewone omstandigheden. Bij zijn verzoekschrift voegt hij een bewijs van indiening van deze aanvraag bij de burgemeester van de gemeente Anderlecht.

De vaststelling dringt zich evenwel op dat een dergelijke aanvraag niet voorhanden is in het administratief dossier. Een dergelijke aanvraag wordt ingediend bij de burgemeester van de verblijfplaats, die deze vervolgens mits positieve woonstcontrole overmaakt aan verweerder. In casu blijkt niet dat van dit laatste sprake was.

Het Hof van Cassatie heeft duidelijk bepaald dat noch artikel 9bis van de Vreemdelingenwet noch enige andere wettelijke bepaling de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten verbiedt, enkel omdat de vreemdeling in illegaal verblijf een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend bij de burgemeester van zijn verblijfplaats. Het aanvragen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan enkel een omstandigheid zijn waarmee verweerder bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening diende te houden, voor zover de burgemeester deze effectief aan hem heeft overgemaakt. Dit overmaken vindt niet noodzakelijk onmiddellijk plaats, waar de behandeling van de aanvraag kan botsen op, bijvoorbeeld, een gebrek aan betaling van een eventuele taks voorzien in een gemeentereglement of op problemen die een wijziging van verblijfplaats kunnen veroorzaken voor de dienst bevoegd voor het onderzoek. Verweerder kan niet worden tegengeworpen geen rekening te hebben gehouden met een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die hem niet werd overgemaakt door de burgemeester bij wie deze is ingediend (Cass. 27 juli 2010, P.10.1206.F).

In de gegeven omstandigheden toont verzoeker niet aan dat verweerder ten onrechte geen rekening hield met de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die hij in januari 2021 richtte tot de burgemeester van de gemeente Anderlecht, en dus evenmin dat hierover onterecht niet is gemotiveerd.

Verzoeker maakt trouwens ook geenszins aannemelijk dat hij in de voormelde aanvraag concrete elementen had aangebracht die werkelijk van invloed konden zijn op de afgifte van het bestreden bevel in zijn huidige vorm.

Met betrekking tot de door verzoeker aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker niet aantoonde dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door hem geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

3.2.5. Met verwijzing naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt verzoeker nog dat rekening had moeten worden gehouden met de duur van zijn ononderbroken verblijf in België sinds 5 april 2019, met zijn familieleden en met zijn arbeidscontract.

Uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt allereerst niet dat het privéleven een element is waarmee in het kader van deze bepaling rekening moet worden gehouden. Hieruit blijkt enkel dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet worden gehouden met het gezins- of familieleden, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat de duur van het verblijf op zich niet van aard blijkt te zijn zich te kunnen verzetten tegen een bevel om het grondgebied te verlaten en dat het enkele gegeven van een arbeidscontract, zonder toelating om actueel in België te mogen werken, er evenmin aan in de weg kan staan dat dit bevel wordt gegeven.

Verzoeker stelt wel dat hij een familieleden heeft in België, maar concretiseert dit op geen enkele wijze. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening hield met verzoekers verklaring dat hij een vriendin in België heeft, maar oordeelde dat een werkelijk gezins- of familieleden in de zin van artikel 8 van het EVRM geenszins blijkt. Verzoeker geeft niet aan dat enig concreet element hierbij onterecht niet in rekening is gebracht en toont evenmin aan dat deze beoordeling incorrect was. Hij geeft verder niet aan dat hij minderjarige kinderen heeft. Evenmin betwist hij het motief dat hij niet aangaf medische problemen te hebben.

3.2.6. Voor zover als nodig merkt de Raad verder op dat niet blijkt dat verzoeker nog een voldoende belang heeft in zoverre zijn kritiek is gericht tegen het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig

vertrek. Het belang dient immers niet alleen te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift, maar het dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. Artikel 74/14, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet maximaal een termijn van dertig dagen om vrijwillig uitvoering te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad moet dus vaststellen dat de kritiek van verzoeker er hoogstens toe kan leiden dat een vrijwillige vertrektermijn van dertig dagen diende te worden gegeven, termijn die thans reeds geruime tijd is overschreden. Er blijkt niet dat verzoeker gedurende deze termijn op gedwongen wijze van het grondgebied werd verwijderd. Derhalve kan niet worden vastgesteld dat verzoeker thans nog enig belang heeft bij deze kritiek.

3.2.7. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat verweerder op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze is overgegaan tot de afgifte van het bestreden bevel. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

3.2.8. De uiteenzetting van verzoeker laat de Raad ook niet toe te concluderen dat zijn particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door verweerder beschermde algemeen belang, dat is gediend met een correcte toepassing van de verblijfswetgeving, zodat niet kan worden besloten dat de bestreden beslissing disproportioneel is.

3.2.9. De uiteenzetting van verzoeker laat verder niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader gediend, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

3.2.10. Nu de bestreden beslissing geen toepassing maakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en niet blijkt dat dit artikel er op zich aan in de weg staat dat verzoeker met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, kan niet worden ingezien dat dit bevel is gegeven met miskenning van dit artikel.

3.2.11. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS